

ÍNDEX :

- Llibre recomanat
- Edificis alts + Museu del Rock
- El Racó de la Web
- Sabeu On es Troba?
- Nomenclàtor
- ÉS-cultura:
- A L'endevinalla
- Caixa Forum
- Accions Formatives
- Vies públiques o privades
- As real as life it self

Gràcies a la bona acceptació de l'última història "LA MANO IZQUIERDA" apareguda en l'anterior Full Informatiu, m'he animat a escriure un altra de les rimas que, de petit, m'explicava el meu pare, com sempre d'autor desconegut.

Carles Picazo, Centre de Formació BGB

Habia en un lugarón :

Había en un lugarón
Dos hombres de mucha edad.
El uno de gran sobriedad,
El otro gran comilón.

La mayor salud del mundo
gozaba siempre el primero
Estando de enero a enero
Seco y enteco el segundo

¿Por qué? el tragón dijo un día
Comiendo yo mucho más,
Tu, mucho más gordo estas.
No lo comprendo a fe mía.

Pues bien replico el frugal
Y muy presente lo ten,
Porque yo digiero bien,
Porque tu digieres mal.

Así el pedante y presumido
Si por que mucho ha leído
Cree tener instrucción.

La regla para si tome,
Que siempre que ha juzgar fuere

**No nutre lo que se come,
Sino lo que se digiere**

GHOSTS OF SPAIN Giles Tremlett

Editorial: Faber and Faber Limited- 2006-

[tornar](#)

El relato comienza con un viaje, en el que el autor, Giles Tremlett, intenta desenmarañar los secretos del llamado "pacto del silencio", tantos años después de la Guerra Civil y de la dictadura de Franco.

Va tejiendo una interesante narración, arrojando luz sobre temas de pasado y del presente, relacionándolos entre si, de forma comprensible, y a menudo, divertida.

¿Porque España tiene el porcentaje de población más alto de cualquier otro país Europeo en operaciones de cirugía estética, en donaciones de órganos, en personas que esnifan cocaína, o que visitan regularmente los prostíbulos ..? Nos lo aclara este autor inglés en su libro "Ghosts of Spain", todo ello de forma entrañable y fácil de leer.

Os recomiendo que leáis el libro en inglés (FNAC), por razones obvias de enriquecer vocabulario en esta lengua, se trata de temas a mencionar con nuestra clientela, y sino, simplemente para tener recursos "just in case".

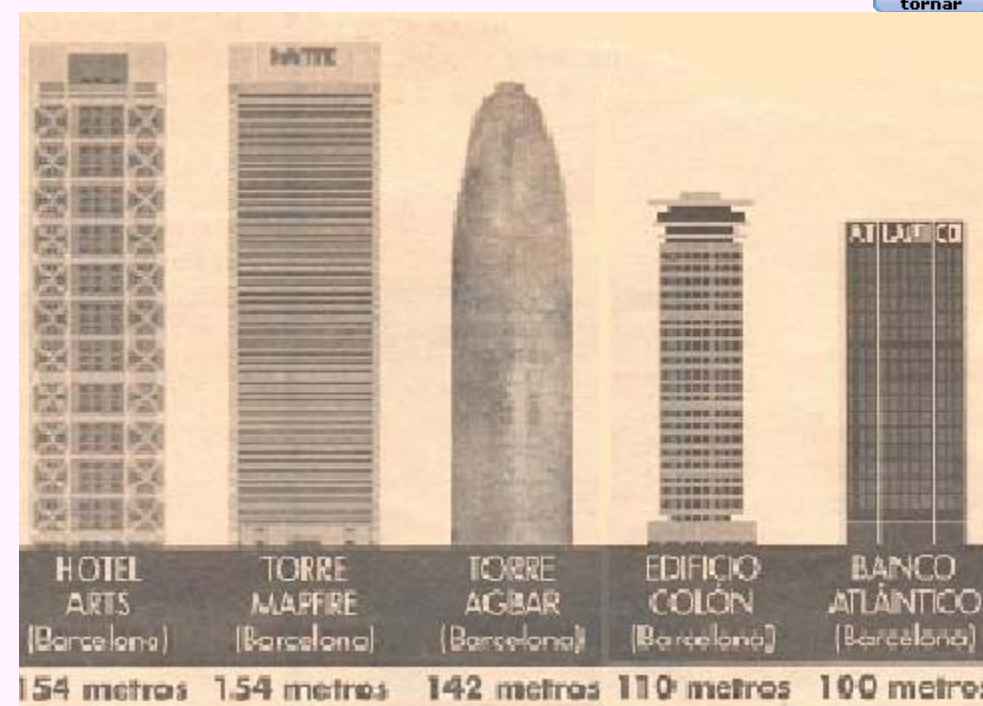
Wendie Joy

Bones Festes i Bon 2007

Gràcies a tots per la vostra col·laboració

Alguns dels edificis més alts de la ciutat :

Museu del rock :

Les Arenes, un antic edifici que es convertirà en centre comercial i de lleure, serà la seu del futur Museu del Rock de Barcelona. El promotor del museu, Jordi Tardà, acaba d'adquirir la biblioteca de Paul McCartney, que havia estat a la casa del Beatle, a Liverpool. Es preveu que s'inaugurà l'any 2008, i tindrà sales d'exposicions, dedicades als Beatles i als Rolling Stones, amb un record, també, per Hendrix i Madonna. Dins del complex, també hi haurà un gimnàs, un auditori i comerços.

El Racó de la Web :

Si entreu en aquesta adreça, fent un click més, tindreu accés al document d'Adobe Acrobat amb la relació de Guies de Turisme de Catalunya que han autoritzat a fer públiques les seves dades a la web del Departament de Comerç, Turisme i Consum.

http://www.gencat.net/ctc/turisme/guies_turisme/habilitats/index.html

tornar

① Les fonts de Montjuïc tornen a funcionar a partir del 15 de Desembre fins el 4 de Maig en horari de divendres i dissabte de 19:00 a 21:00, com sempre iniciant les sessions cada 30 minuts.

① El vi i el cava representen el tercer sector més important de la indústria agroalimentària catalana, amb unes vendes netes de més de 1.100 milions d'euros anuals. Catalunya exporta per valor de 450 milions d'euros, a més de 140 països, fonamentalment a la resta d'Europa, als EEUU i el Japó.

Tenim **12 DOC**; 17.221 viticultors, 545 cellers embotelladors, i hi treballen més de 22.000 persones.

SABEU ON ES TROBA ?

La solució la teniu a la pàgina 3 !

tornar

Nomenclàtor :

Carrer de **Petritxol**,

Nom corrupció de pedritxol donat pel fet que el carrer interrompia el pas dels carruatges -no dels vianants- mitjançant un pedris o pedritxol a l'entrada. Segons altres fonts, nom d'una família catalana propietària de terrenys o cases del carrer. I segons algú altre, nom adulteració de portitxol, mot equivalent a portalet o pòrtic petit. El nom de "carrer del Pedrixol" és documentat ja l'any 1340 i també el 1352.

Carrer de l'**Almirall Cervera**,

Pascual Cervera y Topete (San Fernando 1839 - Puerto Real, Cadis 1909). Marí. Contraalmirall en esclatar la guerra amb els EUA (1898), fou nomenat cap de l'esquadra de Cuba.

Carrer de L'**Argenteria**,

El seu traçat correspon a l'antiga via del mar que sortia del Portal Major i es dirigia directament cap a la platja. L'any 998 ja existien a cada banda del camí edificacions que acabaren per tenir església pròpia: Santa Maria del Mar. En aquesta via s'hi establiren en major nombre els argenters. Ja s'anomenava com avui l'any 1423.

ÉS-cultura :

Ronda de Dalt, accés al Museu de la Ciència

Submarí de Barcelona

[tornar](#)

El 1986 el Ministeri de Defensa, el titular del qual era l'exalcalde de Barcelona Narcís Serra, va arribar a un acord amb La Caixa per cedir-li un vell submarí en desús, el SA-51 o **Submarí d'Assalt** número 51.

El primer nom que havia tingut va ser Tauró 1. El 1954 l'Armada espanyola havia decidit fer dos submarins, però les dificultats tècniques trobades van determinar que el SA-51 no fos avarat fins al 6 de novembre de 1964.

Sempre va tenir dificultats per navegar per culpa d'unes bateries que mai no arribaven de Suècia. L'única navegació d'importància la va fer el juny de 1966, amb motiu de la Setmana Naval de Barcelona. La demostració d'immersió i sortida a la superfície que havia de fer davant del port va ser una mica complicada, perquè la dàrsena feia temps que no es netejava i el S-51 va quedar clavat en el llot i li va costar Déu i ajuda reaparèixer, això sí, enmig dels aplaudiments dels assistents, ignorants del problema.

Vint anys després, el diumenge 4 de maig de 1986, el submarí arribava al port de Barcelona i era traslladat pels carrers de la ciutat enmig d'una gran expectació.

Va ser desproveït d'alguns dels seus elements, però va quedar el casc i gran quantitat de la seva dotació interior. El dia 9 de maig de 1986 és fa l'acte de lliurement per part de l'Armada a la Fundació la Caixa que el va col·locar dins del Museu.

Es van practicar dues portes d'accés i durant uns quants anys es podia accedir al seu interior. Amb la reestructuració de la xarxa viària, estipulada des de l'octubre de 1987, i la construcció de les rondes l'any 1989, l'Ajuntament es va interessar en la possibilitat de col·locar el submarí a l'exterior, cosa que potencia el Museu.

Va ser posat al costat de l'avinguda del Tibidabo, com un gegantí reclam del Museu de la Ciència, tot aprofitant una exposició titulada *Submarins, submergibles i batiscafs*.

A L'ENDEVINALLA : La mitgera dels balcons

[tornar](#)

Al carrer dels enamorats s/n entre els carrers d'Aragó, de Marina i l'avinguda Diagonal, davant de la plaça de la Hispanitat

Aquesta paret mitgera pintada amb la tècnica del "trompe l'oeil", és un bon exemple de com camuflar el problema endèmic que té Barcelona amb aquestes parets cegues.

El 1992, amb l'excusa dels Jocs Olímpics, es va decidir arreglar-la. Té quatre-cents cinquanta metres quadrats i la va pintar el col·lectiu d'artistes francesos, La Cité de la Création.

La van pagar les empreses Zolpan, que fabriquen pintures, i Avenir, que és de publicitat.

La que abans era una paret cega simula una façana de l'Eixample amb botigues als baixos i veïns als balcons. La gràcia rau en el fet que aquests veïns són tots personatges il·lustres que han viscut a Barcelona.

De dalt a baix i començant per l'esquerra: Joaquim Blume, Cristòfol Colom, Santiago Rusiñol, Àngel Guimerà, Margarida Xirgu, Joan Maragall, Pompeu Fabra, Narcís Monturiol, Francesc Ferrer i Guàrdia, Ignasi Barraquer, Bartomeu Robert, Antoni Gaudí, Ildefons Cerdà, Francesc Rius i Taulet, Francesc Macià, Lluís Companys, Josep Tarradellas, Jacint Verdaguer, Joan Miró, Carmen Amaya, Pablo Ruiz Picasso, Anselm Clavé, Pau Casals, Antonio Machín, Raquel Meller i Mercè Rodoreda.

La tècnica de camuflar les mitgeres es va estrenar a la ronda del General Mitre, en un edifici que hi ha entre els carrers d'Agulló i de les Tres Torres. En aquesta finca es va construir i després es va pintar un mur que tapa la paret cega original, que estava molt malmesa.

Des d'aquest espai volem agrair l'amabilitat del sr. Valentí Farràs, coordinador comercial dels centres socials y culturals de La Caixa, per la seva amabilitat i iniciativa, en intentar la integració del CaixaFòrum en el circuits dels guies de Barcelona.

De la mateixa manera que quan disposem de temps a la muntanya de Montjuïc podem entrar a la sala oval del Palau Nacional, al Castell de Montjuïc, a l'Estadi Olímpic, al Palau Sant Jordi o, fins i tot, al mirador del Llobregat, també podem visitar CaixaFòrum.

Les possibilitats que ens ofereix l'antiga fabrica del senyor Casimir Casaramona son interessants : horari ininterromput de 10 a 20 h, lavabos i bar a disposició dels nostres clients.

Alguns comentaris en aquesta "extensió" de la visita, per quan tinguem temps, podrien ser:

Arbres :

Possiblement pins de la mediterrània, escultura d'Arata Isozaki que no tapa l'edifici, i que senyalitza l'accés per les escales mecàniques. Més endavant hi ha un altre accés amb escales convencionals, espais per seure passejar....

Parada al Hall :

Explicació de les obres de Sol Lewitt etc... (tenim un dossier del CaixaForum al centre de formació del BGB.)

Ascensor :

És troba entrant a l'esquerra darrera el mostrador de recepció, passats els lavabos i la consigna (on hi ha unes maquetes de l'edifici i de l'obra del Isosaki, útils per a dies plujosos.)

Terrat :

Aquí podem explicar, enmig d'una vista interessant, la revolució industrial i la fàbrica mateixa, dedicada a la producció de tovalloles de cotó, que ja exportaven a l'Argentina.

El seu propietari, des de l'inici va estar preocupat per construir una fàbrica moderna i segura. La seva aposta va ser infal·lible: contractà un alumne de Lluís Domènech i Montaner, l'arquitecte Puig i Cadafalch. La fàbrica es dissenya en mòduls (rebuda de cotó en brut, filat, teixit, magatzem, etc.), separats per carrers que actuen com a tallafocs. Així, en cas d'un temut incendi, no es crema la fàbrica sencera (ja se n'hi havia cremat una al Raval !), i els treballadors disposen d'un espai airejat per fer l'entrepà o un cigarret.

No hi ha xemeneies, doncs va ser una de les primeres fàbriques en utilitzar la energia elèctrica en lloc del carbó.

S'aixequen dues torres (arc parabòlic, ceràmica de trencadís, ferro forjat, rellotge) que, a més de la funció de senyalitzar la ubicació de la fàbrica, contenen els dipòsits d'aigua per lluitar contra el foc.

1909-1912 Construcció, rep un premi de l'Ajuntament.

1920 La gestió dels fills i la crisi del sector tèxtil fan que finalitzi la seva activitat.

1929 Durant l'Exposició es fa servir com a Magatzem i després és abandonada.

1939 Al final de la Guerra Civil, entra la policia: "Los cuarteles de Casaramona", cavallerisses.

1993 La Caixa, que ja era propietària de l'edifici des dels anys 60, decideix convertir-lo en centre cultural, adaptant-lo a les necessitats expositives. Donat que els 7.000m² de planta no poden créixer pels costats, s'opta per excavar. Als accessos, en utilitzar marbre blanc i deixar entrar la llum, s'aconsegueix evitar la sensació de trobar-se en un soterrani.

2002 Inauguració del CaixaFòrum. Actualment, registra més d'un milió de visitants a l'any i les exposicions tenen una durada de aproximadament 16 setmanes.

Primer Pis :

Després del terrat, baixar per l'escala del costat de l'ascensor fins al primer pis. És el nivell de les sales d'exposicions, on veurem els maons canviats, uns 40.000 en total (els més nous són més clarets). També finestres d'una grandària considerable per permetre la ventilació, entrada i respiració (fums, calor), en una fàbrica on treballaven 300 persones fent jornades de 16 hores.

A l'hora d'adaptar l'edifici com a museu, l'entrada de llum era excessiva per les obres d'art per això es van haver de cegar les finestres. Recordeu que a la Catedral de Barcelona també va passar, encara que de manera involuntària: en realitzar els retaules, les finestres que veiem des de l'exterior van quedar cegades, fent que una catedral gòtica de grans finestres quedés fosca en el seu interior de recolliment i oració.

Per veure un video força interessant clika aquí => http://www3.lacaixa.es/caixaforum/cat/flash/swf/antiga_cat.swf

ACCIONS FORMATIVES

Cal reservar **SEMPRE**, trucant al telèfon del Centre 93.310.77.78. (Marta), Places limitades !

BELLESGUARD : De nou la informació apareguda en premsa, quan diu que a diferència d'altres domicilis particulars gaudinians, es pot visitar, és si més no inexacte. "La porta de la casa ha d'estar sempre oberta per a qui la vulgui veure". La frase la va pronunciar el 1945 Lluís Guilera a la seva dona i els seus fills quan va comprar l'edifici, on s'acosten cada dia fins i tot alguns visitants. Pels jardins s'hi pot passejar qualsevol. Nosaltres em demanat permís a la senyora Amèlia per poder donar un cop d'ull a l'interior. El propietari de la finca assegura que fins i tot els arquitectes de la Sagrada Família, en una visita que hi van fer recentment, van quedar impressionats per l'absència de pilars i per l'estructura de la casa. Truqueu a la Marta si voleu veure l'interior d'aquest palauet erigit al damunt dels fonaments del castell del rei Martí l'Humà, construït en aquest mateix emplaçament el 1409.

Exclusiva Membres: Gratuïta

DIA	HORA	LLOC	DURADA
Dimarts 19 Desembre	12:00	C/ Bellesguard 16-20	30m.

PABLO GARGALLO A LA PEDRERA : 1881 – 1934 va treballar el metall amb la lleugeresa del paper, veniu a veure les 195 obres considerades essencials. Convertit en Barcelonès d'adopció als 8 anys quan el seu pare conductor de diligències, va emigrar des de Maella (Saragossà), als 14 anys va entrar com aprenent al taller del Eusebi Arnau. Si voleu saber més la Mònica Suris ens ho explicarà.

Oberta a tothom: Membres: Gratuïta ; No Membres : 10€

DIA	HORA	LLOC	DURADA
Dimecres 20 Desembre	13:30	La Pedrera	1 Hr.

PICASSO I EL CIRC : del 16 de Nov 06 al 18 de Feb 07

L'exposició aplega prop de 300 obres –pintures, escultures, dibuixos, gravats, ceràmiques i fotografies–, procedents de museus i col·leccions particulars d'arreu del món.

Les vinculacions de Picasso amb el món del circ van estar molt presents al llarg de tota la seva vida. Ja a la Barcelona de finals de segle XIX, Picasso freqüentava els circs que es presentaven a la ciutat, tot i que en les obres d'aquest període no en trobem cap referència. A partir del 1901, els circs ambulants dels bulevards de París es converteixen en espais sovint visitats pel jove Picasso i els seus amics al llarg de les seves primeres estades en aquesta ciutat.

Entre el 1904 i el 1906 –a la denominada època rosa –, el tema del circ, concretament el parisenc Circ Medrano (fundat pel madrileny Jerónimo Medrano l'any 1897), esdevé un referent en la vida i obra de Picasso, i es converteix en el centre de les composicions del moment. La Joana Wilhelm ens en farà cinc cèntims

Oberta a tothom: Membres: Gratuïta ; No Membres : 10€

DIA	HORA	LLOC	DURADA
Dimarts 23 Gener 07	14:00	Museu Picasso	1 Hr.

Vies públiques o privades :

tornar

Ahir vaig estar-me hores i hores buscant l'adjectiu més exacte per definir el geni que vol fer passar un control de qualitat a les estàtues humanes de les Rambles de BCN. Però va ser inútil. No existeix la paraula per definir una idea tan sen-sa-cio-nal. Caldrà crear-la. De moment, el més urgent és que comenci a funcionar el tribunal que decidirà qui pot fer d'estàtua i qui no. M'imagino que buscaran gent acreditada. No sé, estic pensant en professors d'estatualitat de l'Institut del Teatre, mims, escultors... i alguna estàtua famosa que aporti la seva experiència. El que no tinc clar són els criteris d'elecció, a part (m'imagino) de tenir molt en compte la pròpia quietud que es demana a algú que fa d'estàtua. Ah, i com que estem parlant d'un ajuntament sostenible, també espero que tinguin molt en compte la paritat i la diversitat multicultural.

I això és només el primer pas de la campanya que ja fa temps que s'hauria d'haver engegat consistent a dignificar d'una vegada les Rambles i la resta de zones turístiques de BCN. Un cop haguem prohibit que qualsevol ciutadà pugui instal·lar-se al mig de la via pública totalment quiet i vestit del que li roti, farem un càsting a tots els que pretenguin circular a peu per la zona. Imagini's la imatge que estem donant als turistes si deixem anar pel carrer gent amb panxa, amb alopecía, vestida de Zara, o simplement lletja. Això s'ha d'acabar. Cal construir un mur a la Gran Via i d'allà en avall crear una mena de *Xou de Truman* amb ciutadans (i ciutadanes) atractius, pidolaires vestits d'Armani i estàtues humanes homologades. Compartirien espai amb els locals ja existents especialitzats a oferir menjar que provocaria una condemna del Tribunal Penal Internacional i begudes a preus que farien avergonyir el mateix Serrallonga.

Per rematar-ho, la regidoria de Via Pública hauria de dir-se de Via Privada.

Extret del diari Avui, Iu Forn

AS REAL AS LIFE ITSELF :

tornar

GROUCHO MARX: Encuentro la televisión muy educativa. Cada vez que alguien la enciende, me retiro a otra habitación y leo un libro.

UMBERTO ECO: Hoy, no salir en televisión es un signo de elegancia.

FEDERICO FELLINI: La televisión es el espejo donde se refleja la derrota de todo nuestro sistema cultural.

BETTE DAVIS: La televisión es maravillosa. No sólo nos produce dolor de cabeza sino que, además, en su publicidad encontramos las pastillas que nos aliviarán.

BERNICE BURESH: La televisión puede darnos muchas cosas, salvo tiempo para pensar.

JOHN IRVING: Donde funciona un televisor, seguro que hay alguien que no está leyendo.

ISIDORO LOI: Los matrimonios jóvenes no se imaginan lo que deben a la televisión. Antiguamente, había que conversar con el cónyuge.

RAMON J. SENDER: La televisión es una hija del cine que le ha salido disipada y de malas costumbres.

Si algú de vosaltres no desitja rebre aquest Full Informatiu, si us plau envieu-nos un E-Mail amb la paraula BAIXA al assumpte al centredeformacio@bgb.es, gràcies.